

unddraget ham ved Skyldnerens Forsømmelse; han kan saaledes ikke afkræve Skyldneren et større Beløb, end han vilde have faaet ved at hæve den deponerede Ydelse.

Til § 4.

Har Deponeringen fundet Sted til Fordel for en bestemt Fordringshaver, kan denne mod at godtgøre sin Ret kræve Ydelsen udbetalt af Depositaren. Der maa kræves samme Legitimation i Forhold til denne, som Skyldneren forinden Deponeringen kunde kræve. Undladelse fra Depositarens Side af at opfylde den ham paahvilende Pligt til at udbetale Ydelsen kan ikke medføre, at Fordringshaveren faar noget Krav paa Skyldneren. Naar Deponeringen har været lovlig ifølge Bestemmelserne i §§ 1, 2 og 6, og Skyldneren har opfyldt, hvad der paahviler ham ifølge § 3, er han endelig og ubetinget frigjort overfor Fordringshaveren.

I de Tilfælde, hvor flere Personer fremsætter Krav paa samme Ydelse overfor Skyldneren, ligger hans Interesse i at faa Adgang til at frigøre sig ved Deponering navnlig deri, at han derved kan undgaa at faa paaført Retssager af en eller flere af de paagældende Personer, i Stedet for at disse først indbyrdes faar afgjort, hvem af dem der er rette Fordringshaver. Det er naturligvis ikke i alle Tilfælde, hvor flere gør Krav paa samme Ydelse, at Skyldneren har Ret til at deponere Ydelsen. Hertil maa kræves, at den eller de, hvem Skyldneren tilbyder Ydelsen, eller som kræver denne af ham, ikke kan præstere et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for at være rette Fordringshaver, saaledes at Skyldneren opnaar betryggende Sikkerhed for endelig Frigørelse ved Erlæggelse til ham. Den, der mener at have ført saadant Bevis, har naturligvis Ret til at anlægge Sag mod Skyldneren og kræve ham dømt, selv om Skyldneren allerede har deponeret Ydelsen. Men har Skyldneren haft Ret til at foretage Deponeringen under Hensyn til Beskaffenheden af de ham forelagte Beviser for Fordringshaverens Ret, maa Domstolen, selv om den efter de under Retssagen fremkomne Oplysninger finder Fordringshaverens Ret tilstrækkelig bevist, frifinde Skyldneren, idet denne ved den lovligt foretagne Deponering er blevet endelig frigjort. — Ogsaa Depositaren bør imidlertid forskaanes for unødige Retssager, og man har derfor i § 4, 2. Stk. fastsat, at hvis Ydelsen ikke er deponeret til Fordel for een bestemt Person, men netop paa

Grund af Uvished om, hvem af flere der har Krav paa Ydelsen, skal det først indbyrdes mellem disse paa bindende Maade afgøres, hvem af dem der har Ret til Ydelsen, forinden Krav kan fremsættes mod Depositaren.

Til § 5.

Da det maa anses for urimeligt, om Depositaren skulde være pligtig uden Tidsbegrænsning at opbevare den deponerede Ydelse, er det i Lovforslaget fastsat, at Fordringshaverens Krav paa den deponerede Ydelse bortfalder efter Udløbet af 20 Aar fra Deponeringen. Retten til den deponerede Ydelse efter Forløbet af de 20 Aar findes i første Række at burde falde tilbage til Skyldneren, hvis han melder sig indenfor en kortere Frist, men ellers til Statskassen. Denne Ret for Skyldneren er ikke nogen personlig Ret, men falder i Arv saavel som enhver anden Formuerettighed, ligesom Retten vil kunne overdrages af Skyldneren.

Derimod er der ikke i Lovforslaget optaget nogen Bestemmelse om Forældelse af den Fordring, til hvis Opfyldelse Deponeringen har fundet Sted, saaledes at Skyldneren skulde kunne kræve den deponerede Ydelse tilbage fra Depositaren, naar Forældelse af Fordringen var indtraadt. En saadan Regel vilde være uforenelig med Hovedbestemmelsen om Deponeringens Retsvirkning i § 1, 1. Stk., hvorefter den til Grund for Skyldforholdet liggende Fordring bringes til Ophør. Ved Deponeringen mister Fordringshaveren sin Fordring paa Skyldneren og erhverver en ny Ret — enten en Ejendomsret til den deponerede Ydelse eller en Fordring paa Depositaren — og denne Ret paavirkes ikke af, at den tidligere Fordring paa Skyldneren forældes.

Til § 6.

Medens Nationalbanken som ovenfor bemærket hidtil har været det eneste autoriserede Deponeringssted, har man fundet det rettest at foreslaa, at ogsaa andre Pengeinstitutter eller offentlige Kasser (f. Eks. Amtstuerne) i eller udenfor København skal kunne autoriseres som Deponeringssteder. Nationalbanken vedvarer ligesom tidligere uden Autorisation at være gyldigt Deponeringssted. For Ydelser, hvis Opfyldelsessted ligger i en af de fra København fjerneste Egne af Landet, vil det f. Eks. være naturligt at autorisere lokale Pengeinstitutter i de paagældende Egne som Deponeringssteder. Autorisationen vil